

Poètica de la ironia

L'escultor Gerard Mas exposa un recull de la seva obra a Sant Feliu de Guíxols

Al pis de sobre de l'espai Thyssen, on actualment hi ha l'exposició *Un món ideal*, amb pintures de Van Gogh, Gauguin, Vasarely, Pissarro, Sisley i altres, trobem una col·lecció de les peculiars escultures de Gerard Mas (Sant Feliu de Guíxols, 1976). Artista de llarg currículum internacional, va rebre el premi de la Fundació Vila Casas. Parlem sobre aquesta interpretació del món clàssic, que pot subvertir la bellesa amb dames que porten una ortodòncia o fan una bombolla de xiclet. És el que la crítica ha anomenat la “poètica de la ironia”, a la qual ens respon: “Suposo que la ironia em permet deixar oberta la interpretació que l'espectador en farà. Malgrat que no hauria de ser així, és habitual contemplar l'art com si el llegíssim, igual que es llegeix un retaule, donant un significat tancat a cada element i construint un relat coherent amb tots ells. El llenguatge figuratiu sembla que ens forci a fer aquest exercici. També és una eina potent a l'hora de predisposar l'espectador a trobar uns determinats significats en les obres i desmentir-los immediatament.”

Quan li pregunto sobre el contrast gairebé surrealista entre imatges clàssiques i un element de subversió, sense rumiar-hi gaire dispara: “En realitat treballo de manera intuïtiva a l'hora de concebre les peces. No és una recerca conscient. Però m'adono que, per tal que hi hagi alguna mena de sacsejada visual, aquesta s'ha de produir en un entorn d'harmonia i mesura. És com la música. És més inquietant sentir un crit en plena interpretació d'una fuga de Bach que en un concert de Napalm Death.”

Després d'explicar-me que la seva obra ha viatjat més que ell, argumenta que aquí “l'artista sovint és vist com un ésser social improductiu, gairebé un paràsit”. Agraeix que el treball dur tingui compensacions, “des del premi de la Fundació Vila Casas el 2015, el camí fa una mica més de baixada”. Sobre l'exposició *Iconoplàstia*, diu que és un recull d'obra recent, integrat per peces fetes en talla de marbre, alabastre i fusta: “Acostumen a beure de l'art del passat, des de l'egipci fins al

classicisme i el renaixement, però es contaminen amb el present, donant lloc a imatges de vegades absurdes i hilarants.”

Reconeix que en cada peça s'ha deixat un tros d'ànima i moltes hores de feina: “Crec que això d'alguna manera es nota. No és una exposició hermètica o inaccessible sinó que entra pels sentits, sense manuals d'instruccions. I per acabar-ho d'arrodonir es troba en un entorn incomparable com l'antic monestir al costat de la col·lecció Thyssen: fa de visita imperdible. Què més es pot demanar?” Impossible no sortir bocabadats: les figures transmeten inquietud i felicitat.